

Unia nie jest także stroną większości konwencji IMO, nawet tych – wydawałoby się – najbardziej istotnych, takich jak Międzynarodowa konwencja o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki (dalej: MARPOL)⁵⁵ czy Konwencja SOLAS. Unia co prawda przyjęła liczne akty prawne wprowadzające do prawa UE standardy międzynarodowe, często także podnosząc ich poziom, oraz zachęca państwa członkowskie do ratyfikacji konwencji IMO, jednak sama nie jest ich stroną. Nie wydaje się to jednak, w świetle powyższego wyводу, przeszkodą do przyjmowania i efektywnego wdrażania w porządkach prawnych państw członkowskich, systemowej, kompleksowej regulacji dotyczącej bezpieczeństwa morskiego. Praktyka przyjmowania serii dyrektyw i rozporządzeń w celu efektywnego i jednolitego stosowania konwencji IMO wydaje się stanowić przejaw chęci współpracy z IMO. Praktyka taka nie wynika bowiem z żadnych zobowiązań Unii wobec IMO. Jest to zatem, jak dotąd, wybór realizacji określonej polityki. Warto przypomnieć, że konsensus, jaki osiągnięty został przez IMO w prawie międzynarodowym, stanowił doskonałą bazę dla Unii do objęcia mórz europejskich mandatem zintegrowanej polityki morskiej. Przeszkodą dla realizacji tej polityki nie są państwa członkowskie, bowiem pozycja Unii wobec państw w zakresie polityki morskiej stała się w ciągu ostatnich dwóch dekad niezwykle silna. Możliwości samodzielnego działania państw na forum IMO zostały drastycznie ograniczone, co znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Trybunału przywołującym zasadę lojalnej współpracy i nieco marginalizującym zasadę subsydiarności, mającą zastosowanie do kompetencji dzielonych. Nadanie Unii podmiotowości prawnomiędzynarodowej w traktacie lizbońskim, właściwie nic w tym zakresie nie zmieniło.

Justyna Nawrot

ONE FOR ALL AND ALL FOR ONE. THE EUROPEAN UNION AND IMO

The article is devoted to the analysis of interdependencies of the maritime legislation of the European Union and the International Maritime Organization (IMO). It is also an attempt to answer the question whether this cooperation should be formalized. The European Union, although not a member of the International Maritime Organization, takes an active part in the work of the IMO. For many years, the Union was not interested in the formalization of the cooperation with IMO, relying in this regard on the membership of the Member States. The changes introduced by the Treaty of Lisbon, which provided EU with an international legal subjectivity, allow the EU accession to that organization. However, the Convention on the International Maritime Organization in its current contents makes the Union's accession to the IMO impossible. Eventual membership would require

⁵⁵ Dz. U. z 1987 r. Nr 17, poz. 101 i 102.

a change of the Convention provisions. The Author has also doubts if the full membership of the European Union in the IMO would strengthen its position before the Member States and allow to centralize maritime policy within the EU. In the light of reducing the competence of the Member States in the field of maritime policy and increasing the European Commission's activity in the IMO, this process seems to take place now.